ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **A. A.**, zastoupen JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2020, čj. OAM-1168/ZA-ZA11-VL13-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2020, čj. 16 Az 33/2020-36,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2020, čj. 16 Az 33/2020-36, **se ruší**.

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2020, čj. OAM-1168/ZA-ZA11-VL13-2019, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci (dále „stěžovatel“) mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 31. 7. 2019 (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel u Městského soudu v Praze žalobu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[2] Závěry žalovaného jsou podle městského soudu přezkoumatelné a odůvodnění rozhodnutí odpovídá požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný vycházel z tvrzení stěžovatele a kladl mu při pohovoru otázky směřující ke zjištění důvodu opuštění Uzbekistánu. Není patrné, že by řízení bylo vedeno jakkoliv neobjektivně či jednostranně. Žalovaný si obstaral podklady za účelem vyhodnocení situace v zemi původu a stěžovateli byla dána možnost, aby se s nimi seznámil a vyjádřil se k nim, případně navrhl jejich doplnění. To však neučinil a podklady nijak nezpochybnil. Podklady plně odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu a rozsudku NSS ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS.

[3] Skutečnost, že v zemi původu dochází k závažnému porušování náboženské svobody, stěžovatel uvádí zcela obecně bez jakéhokoliv vztahu ke své osobě. Městský soud nicméně souhlasí se stěžovatelem v tom, že situace dodržování lidských práv v Uzbekistánu není stále ideální. Žalovaný se s tvrzeními stěžovatele ohledně jeho náboženského přesvědčení vypořádal. Stěžovatel ve správním řízení pouze obecně konstatoval, že osoby, které nevyznávají islám, mají v zemi potíže. Sám však žádné konkrétní problémy se státními orgány nezmínil. Pokud jde o problémy s rodinnými příslušníky, lze mít o důvěryhodnosti jeho tvrzení pochybnosti. S osobou, která mu měla vyhrožovat, byl pouze ve sporadickém kontaktu (naposledy v roce 2018, ačkoli o mezinárodní ochranu požádal až v roce 2019) a ani tyto problémy dříve vůbec neuváděl. Zmiňoval pouze to, že má v ČR rodinu a že zde chce nadále pracovat. Jestliže by potíže stěžovatele ohledně jeho náboženského přesvědčení byly skutečně vážné, pak by tyto skutečnosti uvedl již dříve a zmínil by je explicitně i v žalobě.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, podle jejího obsahu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Věc podle jeho názoru přesahuje vlastní zájem stěžovatele zejména v otázce obstarání a práce s podklady pro vydání rozhodnutí v návaznosti na povinnost individuálního posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný a městský soud nepracovali řádně se zprávami o zemi původu, jestliže opomněli vzít v potaz pro případ podstatné informace, selektivně vybrali ty informace, které svědčí v neprospěch stěžovatele, a neobstarali žádné podklady ve vztahu k obavě z pronásledování pro zřeknutí se islámu a uzavření sňatku s nemuslimskou ženou.

[6] Byl dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť stěžovateli v zemi původu hrozí pronásledování pro jeho projev náboženské svobody a příslušnost k sociální skupině osob, které uzavřely sňatek s osobou nevyznávající islám. Je povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost žadatelových výpovědí vyvracejí či zpochybňují. Žalovaný neopatřil podklady, které by osvědčovaly nebo vyvracely tvrzení stěžovatele o tom, že mu hrozí v Uzbekistánu nebezpečí z důvodu, že přestal vyznávat islám. Náboženské svobodě se žalovaný a městský soud téměř nevěnovali. K odkazu stěžovatele na zprávu Freedom House - Demokracie v roce 2019 městský soud nic neuvedl. Odůvodnění rozsudku je proto v této části nedostatečné a nepřezkoumatelné.

[7] Žalovaný nezkoumal, zda je pro stěžovatele dostupná ochrana prostřednictvím vnitrostátních mechanismů. V případě návratu do země původu hrozí stěžovateli pronásledování již jen z toho důvodu, že se dlouhodobě nachází v zahraničí, kde podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Odkázal v tomto směru na informaci OAMP ze dne 19. 5. 2020. V kontrastu s touto informací žalovaný dovodil, že nelze předpokládat, že by byl stěžovatel po návratu do vlasti jakkoliv za svůj pobyt v zahraničí nebo překročení platnosti uděleného víza a uložení správního vyhoštění v ČR postihován, či dokonce ohrožen nebezpečím vážné újmy. Závěry žalovaného jsou tak v rozporu se správním spisem a jsou nepřezkoumatelné. Žalovaný měl zhodnotit, jak rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany dopadne na rodinné příslušníky stěžovatele. Bylo by nepřiměřeným zásahem do práv manželky a nezletilé dcery požadovat, aby případně přesídlily se stěžovatelem do Uzbekistánu nebo zpět na Ukrajinu. Dcera je nadto velmi malá (2,5 roku) a styk se stěžovatelem je pro její zdravý vývoj podstatný. Je proto dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že případ stěžovatele posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Téměř žádná z kasačních námitek nebyla uplatněna v řízení před městským soudem. Jsou proto nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností podané kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné namítá, že byl dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, že žalovaný nezkoumal dostupnost ochrany prostřednictvím vnitrostátních mechanismů, že stěžovateli hrozí v případě návratu do země původu pronásledování z důvodu dlouhodobého pobytu v zahraničí a že je dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. V žalobě však stěžovatel tyto námitky neuplatnil, ačkoliv mu nic nebránilo tak učinit. Jsou proto nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Kasační stížnost je nicméně přípustná, pokud jde o zbývající námitky.

[11] Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval otázkou, zda je kasační stížnost v tomto rozsahu přijatelná podle § 104a odst. 1 s. ř. s., tedy jestli svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele, neboť se jedná o věc mezinárodní ochrany.

[12] Institut přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (azylu) vymezil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Dle uvedeného rozhodnutí kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele mimo jiné tehdy, jestliže *„by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.“*.

Ten v kasační stížnosti jako důvod přijatelnosti uvedl, že věc přesahuje jeho vlastní zájem v otázce obstarání a práce s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný a městský soud totiž nepracovali řádně se zprávami o zemi původu, selektivně vybrali ty informace, které svědčí v neprospěch stěžovatele, a neobstarali žádné podklady ve vztahu k obavě z pronásledování pro zřeknutí se islámu a uzavření sňatku s nemuslimskou ženou. Ačkoliv byla žaloba dosti kusá, z jejího obsahu je mj. zřejmé, že stěžovatel již tehdy namítal, že informace použité žalovaným nejsou aktuální a nesouvisí s případem stěžovatele. Poukázal v tomto směru na zprávu organizace Freedom House – Demokracie v roce 2019, dle které Uzbekistán patří mezi deset nejhorších zemí na světě v porušování svobody náboženského vyznání. Ve spojení se stěžovatelovým azylovým příběhem, který byl založen zejména na zřeknutí se islámu, tak již byly tyto námitky dostatečné pro to, aby se městský soud zaměřil na to, zda podklady shromážděné žalovaným byly aktuální a odpovídající na stěžejní otázku, jaká je situace osob, které se zřekly islámu.

[13] Kasační stížnost je přijatelná, neboť v napadeném rozsudku Nejvyšší správní soud shledal zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele a jehož náprava má význam nejen pro individuální věc stěžovatele, ale rovněž z hlediska opakovaného usměrňování rozhodování krajských soudů a správní praxe žalovaného. Městský soud totiž posoudil podklady shromážděné žalovaným za vyhovující požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu a rozsudku NSS sp. zn. 1 Azs 105/2008, přestože se zcela míjí se stěžovatelem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

[14] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k věcnému přezkumu kasační stížnosti v rozsahu přípustných námitek a dospěl k závěru, že je důvodná.

[15] Zabýval se nejprve vytýkanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), kterou stěžovatel spatřuje v tom, že městský soud neuvedl nic k odkazu na zprávu organizace Fredom House – Demokracie v roce 2019. Pouze je-li napadený rozsudek přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek.

[16] Nejvyšší správní soud se v obecné rovině k nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou, případně opomene-li krajský soud přezkoumat některou ze žalobních námitek.

[17] Stěžovatel v žalobě uvedl, že podle aktuální zprávy organizace Freedom House – Demokracie v roce 2019, patří Uzbekistán mezi deset nejhorších zemí na světě stran porušování svobody náboženského vyznání. Nelze souhlasit se stěžovatelem, že by se tímto tvrzením městský soud nijak nezabýval. Jak totiž vyplývá z bodu 20 napadeného rozsudku, městský soud vzal tvrzenou skutečnost, že v Uzbekistánu je porušována

svoboda náboženského vyznání, v potaz. Konkrétně uvedl, že *„[k] námitce žalobce, že Uzbekistán patří mezi země, kde dochází k závažnému porušování svobody náboženského vyznání, soud předně uvádí, že žalobce tuto skutečnost uvádí naprosto obecně bez jakéhokoli vztahu ke své osobě. Soud ve shodě s žalovaným nicméně přesto konstatuje, že s žalobcem lze nesporně souhlasit v tom, že situace dodržování lidských práv v Uzbekistánu není stále v žádném případě ideální, což platí i pokud jde o náboženskou svobodu…“*.

[18] Z napadeného rozsudku je zároveň zřejmé, jakými úvahami se městský soud při posuzování věci řídil, odůvodnění rozsudku je srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj patrné, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným neshledal.

[19] Stěžovatel namítá, že žalovaný neobstaral žádné podklady ve vztahu k jeho obavě z pronásledování pro zřeknutí se islámu a uzavření sňatku s nemuslimskou ženou. Jednomu z hlavních motivů pro podání žádosti o mezinárodní ochranu se tak žalovaný podrobněji nevěnoval a městský soud toto pochybení v napadeném rozsudku nereflektoval. Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku důvodnou.

[20] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že hlavním důvodem, pro který stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu, je jeho tvrzení, že se v roce 2017 zřekl islámu, s čímž nesouhlasila jeho rodina, a bratranec, který pracuje v bezpečnostní službě, stěžovatelovi vyhrožoval, že ho při návratu do Uzbekistánu nechá zatknout. Současně rodina stěžovatele neschvaluje jeho vztah s nemuslimskou ženou. Tyto skutečnosti neměl stěžovatel jak doložit.

[21] Řízení o udělení mezinárodní ochrany se vyznačuje specifickým rozložením důkazního břemene. Pro žadatele o azyl je totiž mnohdy takřka nemožné, aby své pronásledování či existenci vážné újmy prokázali jinak než svojí věrohodnou výpovědí. Břemeno tvrzení stíhá v řízení o udělení mezinárodní ochrany samotného žadatele, jehož úspěch ve věci je podmíněn mimo jiné tím, zda tvrdí okolnosti nasvědčující možnému zásahu do jeho lidských práv. Pokud jde ovšem o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán. Tvrdit jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně správní orgán je povinen zajistit k žádosti o mezinárodní ochranu veškeré dostupné důkazy a nese odpovědnost za náležité zjištění informací o zemi původu (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, a ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 Azs 103/2007-63).

[22] Povinností správního orgánu rozhodujícího o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto opatřit si takové informace o zemi původu, které jsou v maximální možné míře 1) relevantní, 2) důvěryhodné a vyvážené, 3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, 4) transparentní a dohledatelné (rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008-71, či sp. zn. 1 Azs 105/2008).

[23] Nejvyšší správní soud přezkoumal informace o zemi původu, z nich žalovaný v projednávané věci vyšel, a zjistil, že z nich žádným způsobem nevyplývá, jaká je náboženská situace v Uzbekistánu, zda je v něm respektována náboženská svoboda, nebo

zda hrozí osobám, jež se zřeknou islámu, případně těm, jež uzavřou manželství s osobou nevyznávající islám, pronásledování, přestože stěžovatel v řízení uvedl, že mu bratranec, který pracuje v bezpečnostní službě, vyhrožuje zatčením při návratu do Uzbekistánu právě z těchto důvodů. Namísto toho se žalovaný podrobně zabýval obecnými pravidly pro vycestování z Uzbekistánu a pro návrat zpět, aniž by stěžovatel v průběhu řízení o žádosti namítal, že by mu v této souvislosti ze strany země původu hrozilo jakékoliv nebezpečí. Žalovaný proto pochybil, jestliže se na zmíněný aspekt azylového příběhu stěžovatele nezaměřil a neshromáždil takové podklady, na jejichž základě by bylo možné učinit úsudek o tom, zda je tvrzení stěžovatele účelové, nebo zda mu reálně hrozí nebezpečí v případně návratu do země původu.

[24] Pokud jde o stěžovatelovu obavu z důvodu možného pronásledování z důvodu, že se zřekl islámu a uzavřel sňatek s ženou nevyznávající islám, pak k tomu žalovaný v rozhodnutí uvedl, že stěžovatel v době pobytu v Uzbekistánu neměl žádné problémy se stánimi orgány. Tento předpoklad se však míjí s azylovým příběhem stěžovatele, který v průběhu řízení výslovně uvedl, že se islámu zřekl až po opuštění Uzbekistánu a že mu je z tohoto důvodu vyhrožováno zatčením při návratu zpět. Jedná se proto o tzv. uprchlíka *sur place* („uprchlíkem na místě“), tedy osobu, která v okamžiku odchodu ze země původu nebyla uprchlíkem, ale stala se jím později v důsledku okolností nastalých v době její nepřítomnosti (rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2006, čj. 2 Azs 154/2005-53, a ze dne 30. 12. 2008, čj. 8 Azs 37/2008-80).

[25] Nejvyšší správní soud se proto neztotožnil se závěrem městského soudu, dle kterého podklady shromážděné žalovaným odpovídají požadavkům vymezeným ve shora citovaném rozsudku NSS sp. zn. 1 Azs 105/2008. Nejsou totiž relevantní ve vztahu k azylovému příběhu stěžovatele. Žalovaný tedy nedostál své povinnosti náležitě zjistit skutkový stav věci. Jím obstarané podklady se zcela míjí se stěžovatelem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

[26] Povinnosti zjistit náležitě skutkový stav věci žalovaného nezbavovala ani skutečnost, že stěžovatel nepožádal o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně po vstupu na území ČR, ale až s určitým odstupem, nadto poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Jakkoliv může prodleva s podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany za jistých okolností snižovat věrohodnost žadatele (či dokonce svědčit o účelovosti podané žádosti), nevylučuje sama o sobě žadatele z možnosti požívat dobrodiní mezinárodní ochrany, splňuje-li zákonem stanovené podmínky pro její udělení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 18. 5. 2011, čj. 5 Azs 6/2011-49, *„skutečnost, že žadatele vedla k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany také snaha o legalizaci pobytu na území ČR, nepostačuje sama o sobě k zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, či k neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14a téhož zákona, neboť tato skutečnost ještě nevylučuje, že žadatel opustil zemi původu a chce se usídlit v ČR právě proto, že má odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z azylově relevantních důvodů nebo že by v případě navrácení do této země čelil skutečnému nebezpečí vážné újmy zakládajícímu nárok na doplňkovou ochranu.*“ Nepřistoupí-li tedy k „pozdnímu“ podání žádosti i další okolnosti vyvolávající pochybnosti o věrohodnosti azylového příběhu žadatele, nemůže se jím žalovaný bez dalšího odmítnout zabývat a musí si obstarat dostatek pokladů, které mu umožní posoudit důvodnost žadatelem uváděných skutečností. K

posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany je třeba přistupovat s vysokou mírou obezřetnosti, neboť nesprávné rozhodnutí ve věci samé a případné navrácení žadatele do země původu pro něj může mít nedozírné (již nevratné) následky (rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2021, čj. 1 Azs 342/2020-49).

[27] Nad rámec výše uvedeného je třeba žalovanému vytknout samotnou práci s podklady. Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 19. 5. 2020, čj. 109412-6/2020-LPTP, vyplývá, že po návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do Uzbekistánu hrozí těmto osobám *„výslechy Službou národní bezpečnosti, nutnost zdůvodnit proč byla podána žádost o azyl apod., hrozí diskriminace např. při hledání zaměstnání nebo i vězení.“* Žalovaný však v rozhodnutí pouze uvedl, že těmto osobám hrozí výslechy a nutnost zdůvodnit podání žádosti o azyl. Zamlčel tak významnou skutečnost, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu hrozí diskriminace, nebo dokonce i vězení v případě návratu do Uzbekistánu.

[28] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného nevychází z náležitě zjištěného skutkového stavu a pro tuto vadu bylo povinností městského soudu ho zrušit. Jestliže tak neučinil a žalobu jako nedůvodnou zamítl, zatížil řízení vadou podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že by městský soud nemohl zjištěné nedostatky zhojit, je namístě, aby Nejvyšší správní soud současně s rozsudkem městského soudu zrušil i rozhodnutí žalovaného, na němž bude, aby v dalším řízení obstaral dostatek podkladů, které mu umožní azylový příběh stěžovatele řádně vyhodnotit v kontextu informací o situaci v zemi původu.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k názoru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že vytýkané vady může odstranit jen žalovaný, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že současně zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[30] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[31] Stěžovatel má právo na náhradu nákladů v plné výši, neboť měl ve věci úspěch. Pokud jde o náklady řízení o žalobě, stěžovateli žádné nevznikly. Stěžovatel je totiž podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, osvobozen od placení

soudního poplatku a zároveň nebyl v řízení zastoupen. Jiné náklady stěžovatel v průběhu řízení před městským soudem neuplatnil. Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v odměně advokáta, která zahrnuje dva úkony právní služby, a to převzetí a příprava zastoupení a sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 2 x 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 2 x 300 Kč. Odměna advokáta tak činí 6 800 Kč. Jelikož zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21% sazbu této daně, tj. o 1 428 Kč. Celkově náklady řízení před Nejvyšším správním soudem představovaly 8 228 Kč.

[32] Žalovaný je tedy povinen stěžovateli zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. května 2021

Petr Mikeš
předseda senátu